

Bestemmelserne i 2. Stk. om Frakendelse ved Dom af Retten til at udøve Sagførervirksomhed, saafremt vedkommende Sagfører paa Grund af Sindssygdom er uskikket til at udøve saadan Virksomhed, er motiveret ved, at man maa anse det for nødvendigt, at en Sagfører under saadanne Forhold maa kunne hindres i at praktisere, selv om Lovgivningens almindelige Betingelser for Umyndiggørelse paa Grund af Sindssygdom (Lov Nr. 277 af 30. Juni 1922 § 2) ikke er til Stede. Som Forbillede for Reglerne om Behandlingen af den paagældende Sag har man anvendt Bestemmelserne i Lov Nr. 111 af 30. April 1909 § 7, 4. Stk. om Søgemaal mod Læger til Frakendelse af jus practicandi.

Bestemmelsen i § 15 (Retsplejelovens § 138) sidste Stk. skyldes den Betragtning, at en Sagfører, der efter en Tid ikke at have haft Ret til at praktisere, ønsker at genoptage sin Virksomhed, som Regel skal dokumentere, at han opfylder Lovens almindelige Betingelser for overhovedet at drive Sagførervirksomhed (§ 119), ligesom Sagførerraadets Erklæring skal være indhentet, jfr. § 146.

Med Hensyn til Bestemmelserne i den foreslaaede ny § 138 a om Forbud mod, at Sagførere, der af en eller anden Grund ikke har Ret til at praktisere, betegner sig, som om de stadig havde Ret til at udøve Sagførervirksomhed, skal bemærkes, at det er Optræden, der staaer i Forbindelse med Forretningsforhold, som Bestemmelsen tager Sigte paa.

Tilføjelsen i § 17 til § 144, 1. Stk. skyldes, at man har savnet Hjemmel for Sagførerraadet til at skride ind, naar en Sagfører udenfor sin Sagførervirksomhed har udvist et Forhold, der er uværdigt for en Sagfører. I saadanne Tilfælde vil Bestemmelserne i § 143, der kun angaar Sagførernes Forhold i deres Sagførervirksomhed, ikke kunne anvendes. Hvad man tilsigter at kunne ramme, er særlig Tilfælde, hvor en Sagfører, udenfor sin Sagførervirksomhed, i Forretningsforhold eller i andre Forhold af økonomisk Art, udviser en Adfærd, som maa siges at diskvalificere ham.

Løvrigt gaar Bestemmelserne i §§ 17 og 18 (Retsplejelovens §§ 144 og 145) ud paa, at Sagførerraadets Myndighed udvides ved Indførelse af »Advarsler« som en ny Strafart, ved Skærpelse af de allerede hjemlede Straffe og ved Bestemmelser om Bekendtgørelse af besluttede Straffe.

Til §§ 19, 23 og 71.

(Retsplejelovens §§ 163 a—163 d og 271 samt Retsafgiftslovens § 28).

I Rigsdagssamlingen 1912—13 blev der af Justitsministeriet fremsat Forslag til Lov om Ændringer i Reglerne om Stævningers Forkyndelse m. m. (se Rigsdagstidende 1912—13, Tillæg A., Sp. 2953 flg.). Forslaget fremsattes for Folketinget, af hvilket det vedtoges ved 3. Behandling den 12. April 1913 (se Rigsdagstidende 1912—13, Tillæg C., Sp. 1043 flg.), medens det ikke naaede at blive gennemført i Landstinget.

I Lovforslagets §§ 3—7 og 9 indeholdtes Regler om Stævningers Forkyndelse ved Postvæsenet, som en med Forkyndelse ved Stævningsmænd sideordnet Forkyndelsesmaade. Forslag til saadanne Regler er ikke senere blevet fremsat, og Retsplejeloven, der traadte i Kraft den 1. Oktober 1919, indeholder ikke tilsvarende Bestemmelser om Medvirkning fra Postvæsenets Side til Stævningers Forkyndelse, medens derimod de i Lovforslaget iøvrigt omhandlede Forhold er optagne i Retsplejeloven, og der i denne findes enkelte mere specielle Bestemmelser om Forkyndelser og Meddelelser ved Posten, se §§ 160, 165, 166 og 656.

Naar Justitsministeriet i sin Tid foreslog Indførelsen af denne nye Forkyndelsesmaade var det, som det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget, for at gøre Hvervet som Stævningsmand, der — særlig i større Sogne — ofte kan være besværligt, mindre byrdefuldt, og fordi man efter at have indhentet en Række Erklæringer fra praktiske Retsembedsmand, maatte anse det for et betydningsfuldt Fremskridt at indføre denne Forkyndelsesmaade, der ogsaa benyttes flere Steder i Ulandet — saaledes i Tyskland — saafremt der blev truffet passende Foranstaltninger til at sikre mod Misbrug, og den hele Ordning derhos kun gjordes fakultativ, saaledes at det altid stod vedkommende Part frit for at benytte en beskikket Stævningsmand.

Omend Retsplejeloven har lettet Stævningsmændene deres Hverv ved Indførelsen af den ny — forøvrigt ogsaa i § 1 i Lovforslaget af 1912—13 indeholdte — Bestemmelse, at alle Forkyndelser fremtidig kan foretages af en enkelt Stævningsmand i Stedet for af to Stævningsmænd, hvorved Stævningsmanden ogsaa opnaar at erholde det hele Gebyr, maa Justitsministeriet stadig, og ikke mindst efter Danmarks Genforening med de sønderjyske Landsdele, i hvilke Forkyndelse ved